

KATARÍNA GILLEROVÁ

Všechno
jednou končí

motto

Všechno jednou končí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Katarína Gillerová

Všechno jednou končí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KATARÍNA GILLEROVÁ

Všechno
jednou končí

Praha 2023

Přeložil Adam Chromý

© Katarína Gillerová, 2023

Translation © Adam Chromý, 2023

Cover photography © Shutterstock.com / Pavel Vozmischev

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-267-2468-1

ISBN e-knihy 978-80-267-2472-8 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-2473-5 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2474-2 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

*Tuto knihu věnuji svým rodičům
jako poděkování za krásné dětství
a bratrovi, kterému se tímto omlouvám
za ty vyměněné lístky (zmněné v textu).*

NEZNÁMÁ

Ta ženská ve mně vyvolávala nepříjemný pocit už ve chvíli, kdy vstoupila do místnosti. Připadala jsem si, jako kdyby můj žaludek zkoušel, kolik toho vydržím. Propadla jsem panice a intenzivní pocit mě varoval, že něco není v pořádku.

Byla vysoká, s pevnou postavou, hrdě se nesla místností a na první pohled z ní vyzařoval luxus – takový ten prvoplánový, jaký vás má ohromit hned, jak ji uvidíte, abyste ani na okamžik nezapochoybovali, že tahle ženská nemá zjevně o peníze nouzi. Její celkový vzhled byl tak nepříjemně podbíživý, že když moje kolegyně Ivana zvedla oči od monitoru, samým překvapením jí ruka ustrnula na klávesnici.

Celou kancelář zaplavila vůně těžkého nasládlého a určitě strašně drahého parfému. Dokonale střížený kostýmek se sebevědomě nesl ke dveřím šefovy kanceláře.

„Ohlásím vás,“ hlesla jsem a naprázdno polkla. Hlas mi uvízl v hrdle. Marně jsem se sama sebe ptala, co se děje.

„To není potřeba!“ Neznámá udělala povýšený pohyb rukou, jako by odháněla dotěrný hmyz. Několik zlatých prstenů a brož připnutá na hedvábné blůzce rozzářily místnost zalitou sluncem odleskem drahých kamenů.

Já jsem se však nevzdala. „Pan ředitel je zaneprázdněný.“ Vstala jsem od stolu, odhodlaná bránit dveře šefovy kanceláře vlastním tělem. „Nemá ho nikdo vyrušovat.“

Naše pohledy se střetly a proťaly jako kordy v souboji. Ten její – arogantní, téměř až nenávistný, co chvíli uhýbající, jako by se na mě nechtěla podívat – mi připomínal hada, který se chystá sežrat vyhlídnutou oběť. Bleskový pohled na

budoucí potravu, která se téměř sama vrhá do tlamy tím, že na sebe hloupě upozorňuje. Úšklebkem na tváři mi jednoznačně oznamovala, že mě nepovažuje za překážku v cestě za svým vytyčeným cílem.

Rázným krokem se dostala ke dveřím, stiskla kliku, energicky je otevřela a vešla dovnitř, jako by jí kancelář patřila. Dřív než jsem mohla zachytit šéfovu reakci na její náhlý příchod, se mi dveře zaklaply přímo před nosem a já jsem tam zůstala stát s pusou dokořán. Z kanceláře se však ozvalo nadšené přivítání. Nejdřív šéfův tlumený hlas a po něm vysoký, hluchý a vyzývavý smích neznámé návštěvnice.

„To má být co?“ ozvala se mi za zády Ivana. Nepřítomně jsem se ohlédla. „Už jsi někdy něco takového viděla? To je teda dílo!“ zhodnotila ji s ohromeným výrazem. „A ten parfém! Jen díky tomu, že se tady prošla, jím budeme smrdět minimálně tři dny.“

Otřepala jsem se. „Brrr, jen to ne!“

„Kdo to jen může být?“ šeptala Ivana a zvědavost na její tváři vystřídal údiv. „Neznáš ji?“ ptala se dychtivě.

„Ne,“ zakroutila jsem hlavou.

„Buď v pozoru,“ upozornila mě Ivana, „za chvilku budeme vařit kávu, nalévat džus, chystat oříšky a slané pečivo. Tohle není obyčejná návštěva. Tohle je něco extra.“

Tak to teda ne! zuřila jsem v duchu a celá jsem se otřásla při představě, jak budu tuhle ženskou obskakovat a zdvořile jí nabízet občerstvení. Trochu se mi ulevilo jen při představě, že ji tou kávou nedopatřením poliju.

„Tuhle jedovatou kobru ti mile ráda přenechám,“ vyhrkla jsem. Vzduch v kanceláři mi připadal těžký, vydýchaný a odporně nasládlý. To ten její parfém!

„To já si ji s radostí prohlídnu zblízka.“ Ivana nedočkavě vyskočila ze židle a zamířila ke kávovaru. V tu chvíli se

však otevřely dveře a šéf i neznámá žena, oba s rozesmátou tváří, vyšli ven.

„Kdyby někdo volal, dnes už se nevrátím,“ řekl šéf zatímco Kobře přidržoval dveře. To je ta správná přezdívka! Kobra! Zachytila jsem šéfův neurčitý pohled. „Nashle,“ rozloučil se.

Neznámá žena vyplula z kanceláře s vítězným leskem v očích. Sebejistým krokem se nesla v lodičkách z tak jemné kůže, že by v nich mohla protancovat tři noci a nohy by ji vůbec nebolely. Byly prošívané zlatou nití na hnědém podkladě. Stejně jako kabelka, která s nimi ladila. Nejspíš Versace.

Zavřely se za nimi dveře. Napětí v místnosti polevilo, ale všechen vzduch jako by se schoval do té její kabelky. Rozběhla jsem se k oknu a navzdory studenému větru, který vířil prach z ulice, jsem ho otevřela dokořán.

„A je to!“ rozhodila zklamaně rukama Ivana. „Všimla sis toho jejího účesu? Každý vlas měl svoje přesné místo, ta tráví v kadeřnictví celé hodiny. Kam myslíš, že mají ti dva namířeno?“ Nečekala na odpověď. Chvilku se nerozhodně ochomýtala kolem kávovaru a dumala, jak by uspokojila svoji zvědavost. Když na nic nepřišla, popadla z věšáku sako a s rukou na klíče mi se spikleneckým výrazem ve tváři ztišeným hlasem oznámila: „Potřebuju si něco zařídit. Dej mi vědět, kdyby šéf změnil plán a vrátil se. Jinak zítra!“ Zmizela ve dveřích a vzápětí už její vysoké podpatky klapaly chodbou.

Osaměla jsem. Pomalu jsem se posadila ke stolu a nepřítomně jsem se zahleděla na monitor. Popravdě jsem vůbec nevnímala, co tam mám rozepsané. Jen jsem tak civěla a uvědomovala si, že není kam spěchat. Vlastně se mi hodilo, že se Ivana zničehonic vypařila. Aspoň jsem se mohla

ponořit do svých myšlenek, aniž bych musela poslouchat upovídanou kolegyni a odpovídat na její otázky týkající se té neznámé ženské.

Vstala jsem a zamířila do šéfovy kanceláře. Přistoupila jsem k jeho stolu a vzala z něj kalendář. Zkoumala jsem, jestli tam nemá poznamenané dnešní setkání, protože v outlooku neměl žádnou schůzku naplánovanou. Ani v jeho kalendáři nic nebylo.

„Šéf tady není?“ ozvalo se mi za zády. Leknutím jsem málem poskočila.

„Bože, to jsem se lekla!“ Ve dveřích stál Tonda, kterého šéf nedávno přijal jako svého řidiče. V košili obepínající jeho svaly a se zkoumavým výrazem vypadal spíš jako ochranka. „Před chvilkou odešel a už se sem nevrátí,“ odpověděla jsem a usilovně předstírala, že dělám pořádek na stole.

„Bez auta?“ divil se Tonda. „Mám na něj čekat?“

„Nevím.“ Pokrčila jsem rameny. „Určitě ti zavolá. Odešel s nějakou ženskou, možná...“

„Že by jeli jejím autem? Pěšky nešli určitě. Možná si vzali taxík,“ přemýšlel Tonda nahlas. Potom se zasněně podíval na kávovar. „Můžu si dát kafe?“

„Samozřejmě.“ Ochotně jsem mu připravila šálek.

Tonda se posadil do křesla pro návštěvy. Postavila jsem před něj kouřící kávu. Když si do ní naléval mléko, díval se na mě přes husté obočí. „Jsi úplně jiná než Ivana. Ta by nade mnou ohrnula nos. Myslí si, že je něco víc.“ Nereagovala jsem, jen jsem mlčky sledovala, jak Tonda opatrně usrkává kávu.

„Chceš odvézt domů?“ zeptal se. Lekla jsem se.

„Ne, díky, ještě tady zůstanu,“ odpověděla jsem rychle. Možná až moc rychle, protože se na mě podezíravě podíval. „Kdyby se šéf ještě vrátil...“

„Škoda.“ Zvedl se z křesla. „Tak třeba jindy. Díky za kafe.“ Chvilku ještě zůstal stát ve dveřích, jako by čekal, jestli si to nerozmyslím.

S úsměvem jsem se s ním rozloučila, ale když jsem osaměla, úsměv se mi z tváře vytratil. V hlavě se mi znovu vynořil obraz neznámé ženy. Kdo to byl? Stará známost? Bývalá láska? Bylo to klidně možné, bylo jí stejně jako jemu, před čtyřicítkou. Proč mě tak dráždí? Ten vyzývavý smích omtával šéfa jako pavučina. Jako by ho k sobě vábila, trylkovala slavičí píseň, která vzbuzuje tolik očekávání ještě před východem slunce. Ona na něco takového vůbec nemá nárok. A nikdy mít nebude.

To si můžu dovolit jenom já, protože já jsem ta, kdo ho miluje.

Patřím jemu. A on patří mně.

*

Do místnosti se tiše vkradl soumrak a zastihl mě ve špatné náladě sedět v křesle. Poprvé jsem si v tom jednopokojovém bytě připadala mizerně, přestože je to moje jediné útočiště. Nemít ho, skončila bych na ulici nebo kdovíkdě a s kým. Čekala jsem na šéfa, aspoň na jeho zavolání, stejně jako tolik večerů předtím. Doufala jsem, že se tady objeví a vysvětlí mi dnešní návštěvu té divné ženské a svoji ještě divnější reakci. Vlítne mu do kanceláře bez ohlášení, jako by jí to tam celé patřilo. A on je ještě celý rozjařený, že ji vidí. Kde se tam vzala? Proč o ní nic nevím? Proč se o ní přede mnou nikdy nezmínil? Myslela jsem si, že o sobě víme všechno...

Začala mě šírat nervozita. Připadala jsem si osamělá a zklamaná. Vždyť mám na celém světě jen jeho. On je voda, co mě drží nad vodou. Ještě před dvěma lety bych tomu nevěřila, kdyby mi někdo předpověděl, jak budu žít.

Nikdy by mě nenapadlo, že budu sama čekat v pronajatém bytě na šéfa, který je zároveň mužem, se kterým chci spojit svoji budoucnost. Kde jsou ty časy, kdy si můj kamarád Roman myslel, že ví, co se mnou bude, že svému osudu neuniknu?

Temná obloha plná hvězd vyloženě lákala k příjemné procházce v páru. To mi ale dneska ani v nejbližší době nehrozilo. Když milujete zadaného muže, který nemá pořád vyřešené soukromí, můžete si o takové procházce nechat jen zdát. Možná v takovém pokoji, jako je ten můj. Velká postel, pár skříní, postarší pohovka a televize. Nic mi tady nepatří, přesto si připadám jako ve svém království. Tady jsem našla úlevu a své útočiště. Díky muži, kterého miluju.

Znovu jsem si vybavila Romana – souseda z domu, kde jsem žila dřív. Co by na to asi řekl, kdyby věděl, že toužím spojit život se svým šéfem?

„Jednou se za mě provdáš,“ říkával mi Roman. Pokaždé mě tím rozesmál. To určitě! Pohodila jsem hlavou, až se mi natrásly vlasy na ramenou. Vlnité vlasy, které se Romanovi tak líbily.

„Jsi jenom můj kamarád,“ namítala jsem pokaždé. „Na mě čeká velká láska! Někdo úžasný, koho budu milovat až do skonání světa!“

Moje námitky pokaždé na Romanově tváři vyvolaly úsměv. Prohlížel si mě přivřenýma očima jako dítě, které ještě věří na pohádky. A já jsem věděla, že to tak bude. Jednoho dne přijde jedinečná, velká, neopakovatelná a nezměrná láska a změní mi život, protože od toho jsme na světě, abychom takovou lásku prožili. Počkám si na ni, tvrdila jsem odhodlaně a usmívala jsem se na Romana.

Ano, dívala jsem se tehdy do zrcadla a byla jsem přesvědčená, že to jinak být nemůže. A ten vysněný muž se tehdy

objevil jako blesk z čistého nebe – čtvrták Michal, po kterém bláznila polovina holek z naší školy, mě oslovil na schodech během velké přestávky. Srdce mi bušilo jako splašené, když na mě upřel nádherné oči, jeho hlas mi zněl v uších až do konce vyučování. Seděla jsem v lavici jako omámená, vůbec jsem nevnímala, o čem profesori přednášejí.

Celé dny jsem zkoumala svoji tvář v zrcadle, abych přišla na to, co ho na mně tak zaujalo. Pozastavovala jsem se nad tím, jak může Romana napadnout, že se za něj jednou vdám. Ani ve snu se nemůže srovnávat s Michalem! Musela jsem uznat, že Romanova slova mi lichotila. Mít stálého obdivovatele není k zahzení. Mohla jsem se mu téměř se vším svěřit. Dokonce jsem mu vyprávěla i o Michalovi. Usmíval se na mě jako na dítě, které vypráví, s kým si hrálo ve školce, a listoval si dál v *Kronice lidstva*.

Připadalo mi, jako bych přemýšlela o sto let starých událostech. Zvedla jsem se z křesla, rozsvítila jsem světlo a zapnula televizi. Co chvíli jsem kontrolovala mobil, jestli se Tibor neozve a přece jen nepřijde. Dokdy bude s Kóbrou? Nemám mu zavolat a zeptat se ho?

Nikdy jsem nebyla takhle nervózní, i když čekáním jsem strávila už ne jeden večer. Měli jsme mezi sebou dohodu – kdykoliv bude moct, přijde. Nebylo to moc často, ale s jeho příchodem jako by se v bytě pokaždé rozsvítila všechna světla. Sotva se objevil ve dveřích, zaplavila mě radost z jeho přítomnosti,

Sledovala jsem film, který začal asi před patnácti minutami. U stolu večeřela čtyřčlenná rodina a jejich zpočátku nevinná hádka začala gradovat. Za chvíli se všichni pohádají a našťavaně postupně odejdou od stolu. Takhle to u nás doma nikdy neprobíhalo, u jídla jsme se nikdy nehádali. Snad jenom tenkrát, když jsem uraženě odešla do svého

pokoje, našťvaná na celý svět, protože rodiče mě nechtěli pustit se spolužáky na chatu. S bratrem jsem se dohadovali skoro denně, ale jen tehdy, když rodiče nebyli doma.

Tehdy jsme byli ještě normální rodina. Matka, otec a dvě děti.

*

Co všechno se může za jediný rok stát! Je mi sedmnáct. Právě se vracím ze školy, odhodím tašku za dveře a s úlevou se svalím na postel. Každý den se odehraje nějaký malý zázrak. Jen co po vyučování opustím školu, spadnou ze mě všechny povinnosti a lehoučká jako vánek se vracím do svého útočiště. Pustím si nahlas hudbu a tancuju v jejím rytmu po celém bytě. Zpívám společně se zpěvačkou. Procítěně natahuju anglická slova o velké lásce a ještě větší touze. Před očima mám Michala a naši velkou lásku... Naši velkou lásku, která ještě ani nezačala a už musí skončit, protože...

Protože se ze školy vrací Ríša, můj pubertální bratr, vypíná moji oblíbenou melodii a nasazuje techno, rap nebo jiné neposlouchatelné zhovadilosti.

„Vypni to, blbečku!“ okřiknu ho našťvaně. To je naše běžné přivítání.

„Už ses těch svých slaďáren naposlouchala dost!“ odsekne a ani se na mě nepodívá. „Taky mám své práva!“

„Červi nemají žádný práva!“ Našťvaně si uklízím oblečení do skříně.

„A blondýny nemají žádný mozek!“ vrací mi smeč.

„Zajdi si na oční, nejsem blondýna,“ vysmívám se mu do tváře.

„Vlasama možná ne, ale tou dutinou v hlavě rozhodně!“ Vyplazuje na mě jazyk.

Bože, co jsem komu udělala, že se musím o pokoj dělit s mladším bratrem? Větší trest si nedokážu představit. Nejlepší je mojí kamarádce Petře, která nemá žádné sourozence. Kdybych měla radši mladší sestru, to by bylo fajn. Svěřovaly bychom si vzájemně svá tajemství, půjčovaly bychom si oblečení, radily bychom si s účesy, s problémy – byly bychom zkrátka jako dvě kamarádky. Ale co s takovým drzým smradem?

Přesunu se do obýváku, kde si vezmu časopis. Puberták se přesouvá do kuchyně, aby si přečetl vzkaz s máminými pokyny: *Ríšo, umyj nádobí a kup na zítřek máslo a pečivo.*

O chvílku později se z naší kuchyně ozve tekoucí voda. Pak se puberták obleče a běží do obchodu za rohem. Ušklíbnu se. Zase se mi to povedlo. Původně máma napsala: *Simonu, umyj nádobí. Ríšo, kup na zítřek máslo a pečivo.* Mám stejné písmo jako ona a zneužívám toho. Když jsem si v první třídě procvičovala písmenka, máma mi je předepisovala jako vzor a já jsem je napodobovala. Tak jsem získala stejný rukopis, což mi teď pomáhalo zbavit se domácích povinností. Ríša o ničem nediskutuje. Co si přečte, to udělá. Napsala to přece máma. Myslí si, že i mě máma pověřila nějakou povinností na jiném lístku, který jsem už vyhodila. Musím rychle zlikvidovat i ten jeho, než rodiče přijdou z práce. Takhle místo vysávání celého bytu třeba jen vyneusu odpadky, i když to mělo být naopak.

„Proč jsi mi to vypla?“ zuřil Ríša, když se vrátil z obchodu.

„Máš se učit.“

„Seš chytrá jako dálkový ovladač.“

„A ty seš trapnej jako hvězdná pěchota ze *SuperStar*.“

Jen pokrčí rameny. Nezabralo to podle mého očekávání. Proto přitvrdím.

„Doneslo se ke mně, že prý máš holku. Bláznivou Ritu, prý po tobě jede. Jak jí říkáš? Řítulko?“

Zásah! „Žádnou holku nemám!“ vykřikne a málem zfalší ve tváři. „A už vůbec ne Ritu!“

Tuhle urážku nemůže nechat bez odezvy a hází na mě všechny polštáře, které má po ruce. Potom dojde na oblečení, které jsem zrovna poskládala do skříně.

„Blbče! Proč rozhazuješ moje věci?!“ Hladina adrenalinu stoupá. Tvrdit o bláznivé Ritě odnaproti, že randí se čtrnáctiletým klukem, je neodpuštělná urážka. Pokaždé to zabere. Ríša zuří. Polštáře a moje trička dál létají vzduchem, lustr se houpe a moje zlost narůstá.

„Tak ty s tím nepřestaneš?“ vřískám na bratra a přemýšlím, jak se mu pomstím. Najednou ho uvidím! Pipó! Ošuntělý plyšový zajíček, bratrův miláček z dětství, bez kterého nikdy neusne. Občas v noci Pipa sháněla celá rodina. Usilovně jsme pátrali po všech koutech našeho bytu, protože Ríša bez něj probděl polovinu noci.

Při pohledu na zajíčka mi srdce radostí zajásá. Vrhnu se na něj a...

„Ne, Pipa ne!“ Ríšovo ječení zní celým domem. Při pohledu na hračku v mých rukou mu oči vylézají z důlků.

Plnou silou zajíce vítězoslavně mrštím přes celý pokoj směrem k oknu, které je naneštěstí otevřené a záclona odhrnutá. Zajíc letí z šestého poschodí a na tváři toho blbečka je zřejmé zděšení.

„Ty mrcho!“ řve na mě bratr a vrhá se ke vchodovým dveřím. Cítím úlevu. Pomsta se vydařila. Neměl mi rozházet poskládané oblečení.

„Co se to tady děje? Kam běžíš?“ Slyším tátův zvýšený hlas. Ríša se s ním srazil ve dveřích, táta se právě vracel domů z práce.

„Vyhodila mi Pipa oknem ven!“ kvílí Ríša. Tvář má zkrivenou pláčem, slzy mu tečou proudem, nad zpoceným čelem má rozčuchané vlasy. Vypadá tak nešťastně, až si začínám uvědomovat, jak moc ho to zasáhlo. Najednou se cítím nepříjemně, radost z pomsty se vytrácí.

„Simono?“ tátův hlas zní chladně jako ocel. „Okamžitě běž ven a přines ho zpátky!“

Nesměle vykouknu z pokoje a vidím rozsah tátova hněvu.

„Ne! Já ho přinesu zpátky!“ Bratr usedavě vzlyká, hledá v tátovi oporu, chce vědět, jak to odnesu za Pipovo utrpení. Dlouho nečeká, spěchá zachránit symbol svého dětství.

„Tobě že je sedmnáct?!“ zvyšuje na mě táta hlas. „Proboha, jak tě mohlo něco takového napadnout? Víš přece, jak moc ten zajíc pro Ríšu znamená.“

„Provokoval mě, rozházel mi věci!“ snažím se ospravedlnit svůj čin a strášt ze sebe tátovy výčitky.

„Ale jsi přece starší. Tak se máš podle toho chovat! Vždyť Ríša je ještě dítě a ty jsi skoro dospělá!“ Táta vejde do kuchyně a ztěžka dosedne na židli. „Nemám slov, Simono, měl jsem tě za rozumnou holku.“

Všimnu si únavy v jeho tváři. A zaslechnu, jak se bratr vrací. Záchranná akce byla úspěšná. Zůstane stát ve dveřích kuchyně a přitiskne si Pipa k hrudi. Zajíc je celý špinavý, jedno ucho mu visí jen na nitce. Vidím bratrovu ruku, jak ho něžně hladí. Uvědomím si, že Ríša je vážně ještě dítě. A já jsem ublížila jeho nejmilejšímu kamarádovi z dětství. Citové pouto mezi nimi nejspíš zůstane navždy. Bratr si utírá slzy, na tvářích se mu vytvářejí tmavé šmouhy. Vůbec se za slzy nestydí. Dokonce ani za lásku k Pipovi.

„Dej mi ho, vyperu ti ho a přišiju mu to ucho.“ Natáhnu k němu ruku. Táta mě skepticky pozoruje s nakrabaceným čelem. Pořád je šokovaný tím, co jsem provedla.

„Ani se ho nedotýkej!“ vykřikne Ríša a přitiskne si zajíčka pevněji k hrudníku.

Hledím na bratra a srdce se mi svírá lítostí. Tohle jsem nechtěla. Už je ale pozdě.

„Simono, posloucháš mě?“ ozval se v mobilu známý hlas. Tibor. Tak přece zavola!

„Špatně tě slyším.“ Hlas se mi zachvěl radostí. „Kde jsi?“

„Doma,“ odpověděl. „Ještě nespíš? Chci ti jen popřát dobrou noc. Dneska mi to nevyšlo, uvidíme se zítra.“ Nejradši bych samou radostí skákala po pokoji.

„Jsem moc ráda, že jsi mi zavola.“

„Já jsem rád, že tě slyším.“ Z jeho hlasu jsem vycítila úsměv.

„Tibore, miluju tě,“ zašeptala jsem, než jsme se rozloučili.

„Já tebe taky, taky tě miluju.“

Když jsem usínala, v hlavě mi neustále poletovala jeho slova. Objala jsem polštář a pomalu se ponořila do snu.

TO JSEM JÁ

Než jsem vešla do budovy, kde sídlila naše firma, dubnový vítr po ulici nepříjemně vířil prach. Bylo to o půl hodiny dřív než jindy. Ráno jsem se probudila včas, kvůli rozlítaným myšlenkám jsem nemohla usnout.

Kancelář už byla odemčená. Dveře do šéfovy pracovny byly dokořán. Tibor seděl na svém místě a něco psal na klávesnici. Rozzářily se mi oči. Vběhla jsem za ním, aniž bych za sebou zavřela dveře, a vpadla jsem mu do náruče.

Pevně si mě k sobě přivinul. Chuť jeho polibků se mísila s vůní kolínské na jeho tváři, která ve mně vyvolávala další příval emocí. Po chvilce jeho objetí polevil a já jsem se od něj opatrně vzdálila. Nepotřebovali jsme, aby nás někdo překvapil.

„S kým jsi to včera odešel? A kam jste spolu šli?“ vychrlila jsem ze sebe jedním dechem. Nedokázala jsem potlačit zvědavost.

Podíval se na mě přes stůl a pozvedl obočí, jako by ho moje otázky překvapily. Mohl je přece očekávat. Pravou rukou si upravil uzal na kravatě, i když to vůbec nebylo nutné. Drahá kravata mu dokonale ladila k drahému obleku.

„Ty snad žárlíš?“ zeptal se, jako bych mu položila nevšední otázku.

„Já?“ ohradila jsem se. „Vůbec ne,“ lhala jsem, až se mi od pusy prášilo stejně jako před chvilkou na ulici. „Nemluvil jsi o žádné schůzce. Ta ženská se navíc chovala, jako by jí tady všechno patřilo.“

„To je celá ona!“ zasmál se pobaveně. Mě to až tak nepobavilo. Znovu mě přepadl nepříjemný pocit. Netrpělivě jsem čekala na jeho reakci. Někde na chodbě bouchly dveře. Lidi se začali trousit do práce.

„Bývalá spolužačka,“ vymáčkl se konečně. „Vždycky byla svérázná. Plánuje sraz spolužáků ze střední školy. Byli jsme zaplatit zálohu v restauraci.“

Pobaveně se na mě podíval, prsty poklepal po hraně stolu.

„Nic jsi mi neřekl,“ dodala jsem překvapeně.

„Zapomněl jsem.“ Dlouhými kroky přešel přes kancelář, aby mě mohl znovu obejmout. „Vždyť o nic nejde.“ Políbil mě na rty.

Ozvalo se zmáčknutí kliky. Odskočili jsem od sebe, ale Ivana s někým mluvila na chodbě, tak nevěnovala pozornost tomu, kde jsem já. I kdyby, nebylo by na tom nic podezřelého.

„Už jsi tady?“ Vtrhla do kanceláře jako velká voda. „Uděláš nám kafe, nebo to je na mně?“ zeptala se, když odložila kabelku na stůl.

„Udělám,“ přikývla jsem. A přinesu ho i šéfovi, napadlo mě.

„Já zatím zaběhnu na podatelnu,“ oznámila mi Ivana. Věděla jsem, že to bude na dlouho, protože cestou probere s kolegyněmi novinky.

Kávu jsem přinesla Tiborovi, který právě telefonoval. Vzápětí dorazil spolumajitel firmy – nesympatický padesátník. Jejich porada mohla začít. Přinesla jsem i druhou kávu, sušenky a vodu. Přivřela jsem za nimi dveře. Věděla jsem, že tam budou diskutovat několik hodin.

Zapnula jsem počítač, ale do práce se mi moc nechtělo. Včera jsem dřela jako kůň, tak si v klidu vypiju kafe, než se vrátí Ivana.

Pomalou jsem upíjela ze šálku a rozhlížela jsem se po kanceláři. Už jsem tady rok.

Představila jsem si Ivaninu naštvanou tvář, když jsem sem nastoupila. K čemu dvě asistentky? rozčilovala se, jako bych tam snad ani nebyla. Bála se o svoje místo, dokud nezjistila, že převezmu jen část její práce a nějaká mi přibude od kolegyně, která je po operaci na dlouhodobé neschopence. Když zjistila, že toho zvládnou mnohem víc, začala na mě přesouvat i svoji práci s odůvodněním, že toho je na ni moc a nestíhá.

Popravdě jsem pracovala v maximálním nasazení, abych si to místo zasloužila. Nechtěla jsem, aby se o mně šušovalo, že jsem tam protekčně, protože mě přivedl Tibor. Mohl si to dovolit, byla to přece jeho firma, ale nechtěla jsem být ta, která se tam celý den ochomýtá a fláká se. Kdybych v té době nebyla v tak zoufalé situaci, nikdy bych tam nenastoupila. Tehdy však bylo všechno jinak. Tehdy mi neznámý člověk podal pomocnou ruku a já jsem ji přijala.

Ještě to nejsou ani dva roky, co jsem si myslela, že touto dobou už budu někde úplně jinde. Probíraly jsme s Petrou naše plány, ale zákeřný osud to zařídil úplně jinak, než jsme si usmyslely. Nevím, která z nás je na tom hůř. Nedokážu to posoudit. Nevím, kde teď Petra je a co tam dělá. A všechno je to moje vina. Kdyby nebylo mojí tvrdohlavosti, Petra by tady dneska byla s námi a já bych měla kamarádku, která mi tak schází.

Obě jsme snily o velké lásce. Mně se to splnilo, jsem zamilovaná. Možná i Petra, jen o tom nevím. Myšlenky na ni mě trápí, vyvolávají ve mně výčitky. Vracejí se mi vzpomínky na nedávnou minulost. Žila jsem jako obyčejná středoškolačka. Nebylo mi to však dál přáno. V životě už to tak chodí, že někdo musí dospět mnohem dříve než jeho vrstevníci.

Zvoním na dveře bytu nad námi. Po chvílce mi otevírá Roman.

„Ahoj,“ pozdravím a podívám se mu do očí, hlavu mám mírně nakloněnou. Ví to?

„Vítej,“ prohlíží si mě zkoumavým pohledem. Ví!

Vejdu do bytu, do jeho pokoje. Je doma sám. A jako vždy čte *Kroniku lidstva*.

„Víš, že římského císaře Claudia otrávila v roce 54 našeho letopočtu jedovatými houbami jeho čtvrtá manželka Agrippina? A jeho smrt tajila v paláci tak dlouho, dokud neměla jistotu, že je zajištěno nástupnictví jejího syna Nera?“

„Sotva mě vidíš, vytáhneš nějakou vraždu.“ Někde uvnitř mě se plíží špatné svědomí a zakusuje se do mě.

„Přišla ses pochlubit?“ ptá se mě, když se posadím do křesla.

„Říkal ti něco Říša?“ Zkoumám rozsah toho, co ví.

„Bylo vás slyšet po celém domě,“ odpoví. „Bohužel jsem měl včera přednášky jen do jedné.“ Je mi trapně. Včerejší incident s bratrovým zajíčkem mě mrzí. Už nikdy to neodčiním.

Nakloní se ke mně a lehce mě uchopí za bradu. „Jsi jako malá holka,“ řekne. „Musíš dospět, než si tě vezmu.“

Vnímám úlevu. Roman je jediný, kdo mi nenadává. „Neříkej, že máš pořád zájem vzít si někoho tak strašného, jako jsem já.“ Pohodlně se posadím. Teď je pro mě jeho poznámka jako pohlazení. Pro ostatní jsem nemožná.

Roman se zasměje. „Jsi ještě dítě,“ poví mi. „Musíš se s bratrem smířit.“

„Nejsem žádné dítě, je mi sedmnáct!“ odporuju mu, ale vím, jak to myslí. „Měl jsi ho včera vidět, jak vyváděl! Je to blbeček! Radši bych měla za bratra tebe.“

Roman na mě zamyšleně hledí. Z jeho tváře nedokážu odhadnout, jestli ho moje slova potěšila, nebo ne.

„Nedělej nic, co by tě v budoucnu mohlo mrzet,“ domlouvá mi tiše.

Nervózně poklepávám nohou a snažím se odvést pozornost jinam. Zrak mi spočine na *Kronice lidstva*.

„Víš, co mě napadlo? Kdybys žil mezi Indiány, říkali by ti *Ten, co čte Kroniku lidstva*.“ Najednou se mi chce smát. „A můj bratr by se jmenoval *Ten, co je blbeček*.“

„Simono, nic takového už neříkej!“ Zamračí se. „Bud' ráda, že máš bratra! Copak nevidíš, že je ve věku, kdy si sám se sebou neví rady?“

Vyskočím z křesla. „A proč to mám všechno trpět? Proč bych mu měla ve všem ustupovat?“ zlobím se a odvracím pohled od Romana. „Ta tvoje empatie! To, že studuješ sociologii, ještě neznamená, že jsi sežral všechnu moudrost světa.“

„To jsem nikdy netvrdil,“ odvětví a směje se mojí podrážděné reakci. Někdy se ke mně vážně chová jako k pětiletému děcku. Jindy mě pro změnu zneklidňuje jeho zkoumavý pohled.

Prohlížím si Romanův pokoj. Na zdi má několik zajímavých plakátů – Einstein s vyplazeným jazykem, žirafa s mláďátkem, zeměkoule ve vesmíru, z poloviny osvětlená Sluncem a z poloviny pohlcená tmou. Stejně jako já, samý kontrast.

„Nestačilo ti, jak jsi mu loni rozbila ty dvě letadla?“ připomene mi.

Vybaví se mi to. Bratr byl tehdy vášnivý modelář. Celý náš pokoj zaplnil trpělivě poslepovanými modely nejrůznějších letadel a helikoptér, což mě přivádělo k šílenství. Měla jsem pocit, že můj životní prostor se neustále zmenšuje. Na

rozdíl od mámy, která se nad každým jeho dokončeným modelem rozplývala nadšením.

„Ríšo, tobě to tak jde!“ chválila toho blbečka.

„Doufám, že mu tak dobře půjde i utírání prachu!“ protestovala jsem. „Já to rozhodně dělat nebudu!“

„Simono, přece mi pomůžeš, když tě o to požádám.“ Máma spráskla rukama a já už jsem tehdy věděla, že budu muset utírat prach ze všech těch slepenin.

Potom jednoho dne došlo na hádku s bratrem a já jsem smetla na zem dva modely letadel, které vypadaly tak přesvědčivě, že mohly každou chvilku vzlétnout. Vzlítla však jen jednou kvůli mému vzteku. Dopadla na zem a roztránila se na kusy.

Obrátím se k Romanovi. „Řešíš jeho rozbitá letadla, ale že mi pak vysypal oční stíny do záchodu, to ti nevadí, co?“ připomínám mu.

„Jste strašná dvojka,“ povzdychne si. Pak mě lehce zatahá za vlasy.

„Jsi *Ta, co nenávidí svého bratra,*“ přidělí mi indiánské jméno.

„Ne,“ oponuju. „Jsem *Ta, co je právě na odchodu.*“

*

„Simono, ani ve snu by mě nenapadlo, že Ríšovi něco takového provedeš,“ kroutí máma hlavou i další den. Řeč je o Pipovi. Očividně ji to trápí. Je jí líto toho blbečka. Jeho slzy jí rvou srdce. Jak dlouho to ještě bude vytahovat?

„Mami, nemůžu za to, že bylo zrovna otevřené okno,“ vymlouvám se. „Nechtěla jsem ho vyhodit ven. Jen s ním hodit o stěnu.“

Mámin vyděšený pohled svědčí o tom, že v tom nevidí žádný rozdíl. „Já z vás jednou zešedivím! Proč se musíte po-

řád hádat? Proč se nemůžete mít rádi jako jiní sourozenci. Jako třeba...“

„Jako děti tety Blanky,“ přeruším mámu a dokončím notoricky známou větu. Máma nás odjakživa srovnávala s dětmi svojí sestry.

„Mami, uvědom si, že Dan a Soňa mají každý vlastní pokoj. Kdyby se museli dělit o jeden, taky by byli pořád ve válečném stavu.“

„Moje kolegyně z práce má tři děti. Měla bys vidět, jak si pomáhají,“ namítá máma vyčítavě. Na stole před sebou má připravenou hromádku oblečení, které potřebuje drobné opravy. Usilovně zapichuje jehlu do Ríšových kalhot s odchlípnutou kapsou. „Je radost je sledovat, když jsou spolu. A spávají v jednom pokoji s palandami.“

„Zřejmě jsou všichni normální,“ dodám ironicky. Nemůžu před mámou říct, že v jejich pokoji nejspíš nespává takový exot jako v tom mém.

„To měla být sebekritika?“ vrací mi máma ironickou poznámku a šibalsky na mě mrkne.

Vtom se ve dveřích objeví tátova mohutná postava. „Tak co, Pipó už se z toho vzpamatoval?“ zajímá se s pohledem upřeným na máminy hbité prsty. Celá rodina se může z chudáčka Ríšánka zbláznit! Ale co trápí mě, to nikoho nezajímá!

„To ucho jsem mu přišla ještě včera v noci, když Ríša usnul,“ odpoví máma tiše. Táta spokojeně přikývne, potom zaznamená mě. Tvářím se uraženě.

„Simono,“ řekne táta, „doufám, že už se to nebude opakovat, rozumíš?“ Jeho hlas zní přísně. Všechno se ve mně bouří.

„Tati, nejdřív řekni Ríšovi, že doufáš,“ poslední slovo ironicky zdůrazním, „že mi už nebude rozhazovat věci. A já